

ACTA HYDROBIOL.	12	4	325—327	KRAKÓW 1970
-----------------	----	---	---------	-------------

DR ANNA RUMEK
(1909—1969)

Anna Rumeck urodziła się w Krakowie w dniu 25 listopada 1909 roku. Tutaj uczyła się do gimnazjum typu humanistycznego, a w roku 1929 rozpoczęła studia na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego, które ukończyła w 1939 r. osiągając stopień magistra. Tytuł doktora nauk matematyczno-przyrodniczych uzyskała w 1951 r. na podstawie pracy: „Fitoplankton Zatoki Gdańskiej i jej sezonowość”.

Już podczas studiów uniwersyteckich pełniła obowiązki asystenta, specjalizując się w hydrobiologii u prof. dr Jadwigi Wołoszyńskiej, ówczesnego kierownika Katedry Botaniki Farmaceutycznej UJ. W tym też okresie przebywała w Stacji Morskiej na Helu i w Gdyni, korzystając ze stypendium Komisji Fizjograficznej PAU, w celu opracowania tematu: „Okrzemki podwodnych ławic piaszczystych i łąk podwodnych Zatoki Puckiej”.

Pozostając w Krakowie w czasie wojny, pomagała prof. Wołoszyńskiej w zabezpieczeniu mienia Zakładu Botaniki Farmaceutycznej UJ, który w końcu z rozkazu ówczesnych władz niemieckich musiał opuścić. Przez krótki czas pracowała jako pomoc biurowa, a w roku 1942 — w charakterze bakteriologa — w zakładzie prof. Bujwida.

Po wyzwoleniu przeniosła się na stałe do Gdyni, aby kontynuować rozpoczęte przed wojną badania florystyczne Bałtyku. Początkowo pracowała w Państwowym Zakładzie Higieny w dziale bakteriologii. Równocześnie, jako stypendystka głównego Morskiego Urzędu Rybackiego, zorganizowała pracownię algologiczną przy laboratorium morskim. Następnie prowadziła dalej badania już jako pracownik naukowy Morskiego Instytutu Rybackiego.

Poza tym od września 1946 r. do sierpnia 1948 r. pracowała w Akademii Lekarskiej w Gdańsku, na wydziale Farmacji. Rektorat tej Akademii zlecił dr Rumeck zorganizowanie kursu szkoleniowego, z zakresu botaniki farmaceutycznej, dla tamtejszych pracowników.

W czasie wakacji, w latach 1948 i 1949, brała udział w pracy szkoleniowej jako wykładowca na kursach biologicznych, organizowanych dla nauczycieli szkół podstawowych na Wybrzeżu. W dwa lata później, już jako pracownik warszawskiej Szkoły Pedagogicznej, prowadziła wykłady dla nauczycieli szkół średnich z całej Polski.

Jeszcze w sierpniu 1949 r., na zlecenie Państwowej Rady Ochrony Przy-

rody, opracowała torfowisko „Bielawskie Błoto” na Wybrzeżu, celem dostarczenia argumentów do utworzenia rezerwatu, z wyłączonej części torfowiska oraz rozpatrzenia możliwości zagospodarowania terenów potorfowych.

W roku 1952 dr R u m e k przyjęła pracę usługową w służbie zdrowia, przechodząc z Morskiego Instytutu Rybackiego do Wojewódzkiej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Gdańsku, na stanowisko kierownika Pracowni Ochrony Wód Powierzchniowych. Jako kierownik powyższej pracowni, oprócz swoich codziennych zajęć, brała udział w zespołowych badaniach prowadzonych pod kątem sanitarnym, a obejmujących wody rzek Elblązki i Wierzbicy.

W dniu 1 kwietnia 1955 r. na propozycję prof. Z a c z y ń s k i e g o i prof. S t a r m a c h a została przeniesiona służbowo do Zakładu Badań Wodociągowych i Kanalizacyjnych Politechniki Śląskiej w Gliwicach, na stanowisko kierownika nowo powstającego ośrodka naukowego przy budującym się zbiorniku zaporowym w Goczałkowicach.

Ośrodek ten, pod nazwą Stacji Hydrobiologicznej w Goczałkowicach, został włączony z dniem 1 stycznia 1958 r. do Zakładu Biologii Wód PAN w Krakowie. Dr A. R u m e k pozostała nadal jego kierownikiem, na stanowisku adiunkta.

W początkach istnienia tej Stacji dr A. R u m e k rejestrowała sama wszystkie obserwacje w terenie i zbierała próby planktonu, konieczne dla dokumentacji i uchwycenia zmian, zachodzących w zespołach roślinnych i zwierzęcych zbiornika. Opracowywanie na bieżąco tak obfitych materiałów kosztowało dr Rumek немало czasu i nieugiętej wytrwałości. Wyniki badań nad planktonem zbiornika w Goczałkowicach, prowadzone w latach 1955, 1956 i 1957, zostały opublikowane w Biuletynie Polskiej Akademii Nauk.

Przez 14 lat swojej pracy dała się poznać jako sumienny pracownik naukowy, doskonały fachowiec i serdeczny przyjaciel.

Swoje wieloletnie doświadczenia wykorzystywała w codziennej pracy badawczej i chętnie dzieliła się nimi z młodymi hydrobiologami, którzy z roku na rok powiększali kadrę pracowników małej placówki terenowej na Śląsku. Trzeba uznać, że urządzenie jej w budynku barakowym, z konieczności adoptowanym do tego celu, było połączone z niemałym wysiłkiem. Trudne warunki bytowe mogły niejednego zniechęcić. Toteż tym większa zasługa dr A. R u m e k, która na te początkowe trudności reagowała z pewnym optymizmem na przyszłość. Odznaczała się niezwykłym hartem ducha i niezmiernym zapałem do pracy aż do ostatniej chwili.

Z natury gościnna i uprzejma, jednała sobie serca i budziła szczerze zaufanie u tych osób, które umiały ocenić jej prawy charakter.

Dr A. R u m e k otaczała opieką nie tylko pracowników Stacji Hydrobiologicznej, ale także studentów UJ, którzy w okresie letnim odbywali

tam praktykę. Dla wszystkich gości tak krajowych, jak i zagranicznych wizytujących stację znajdowała wolny czas i chętnie dzieliła się z nimi swoimi wiadomościami i doświadczeniami.

Toteż wiadomość o nagłym zgonie dr A. R u m e k, w dniu 13 lutego 1969 r., była dla wszystkich jej współpracowników oraz koleżanek i kolegów Zakładu Biologii Wód, jak też i miejscowych przyjaciół wielkim zaskoczeniem, a zarazem bolesnym ciosem.

Edward Krzyżanek